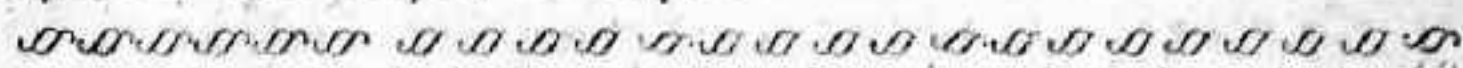

καταβυθισμέναι αἱ φυχαὶ τῶν βαρβάρων Εὐρωπαίων, οἵτινες ἐπέρασαν διὰ τῆς μαχαίρας τοσαύτας χιλιάδας πτωχῶν Ἰνδῶν διὰ τὸ πολύτιμον τοῦτο μέταλλον. — Ἄλλ' ἀρκοῦσι ταῦτα πρὸς τὸ παρόν.

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΘ.

[Συνέχ. ἀπ. Σελ. 126 Ἀριθμ. 16]

Ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης ὑπάρχει ἀξιολόγητός τις πόλις τὴν ὁποίαν δὲν τολμῶσι ν' ἀναφέρωσι. Τὰ κριτήρια τῆς μιαρᾶς ταύτης πόλεως παριστάνονται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ῥαββίνων, ὡς δίδοντα τὰς ἀποφάσεις μᾶλλον γελοιώδεις ἢ δικαίας. — Χωρικός τις ἔκοψε τὸ οὖς τοῦ ὄνου ἐνὸς τῶν γειτόνων του· ὁ κύριος τοῦ ὄνου ἀνεφέρθη εἰς τὸ κριτήριο, καὶ οἱ δικασταὶ διέταξαν τὸ ζῶον νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ βλάψαντος αὐτὸ, μέχρις οὗ ν' αὐξηθῇ τὸ οὖς του, καὶ νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν κύριόν του εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ πρότερον κατὰστασιν. Ὅτε ἐπληγόνετό τις ἢ ἐκτυπᾶτο, ἦτον ὑπόχρεως νὰ ἱκανοποιῇ τὸν ὅστις τὸν ἐπλήγονεν ἀναλόγως τοῦ αἵματος τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπῆρεν. Ὁ ἄρχων Ἐλεάζαρ μόλις φθάσας εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως ταύτης ἐπληγώθη, καὶ ὁ κριτὴς διέταξε νὰ πληρώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος. Ὁ Ἐλεάζαρ λαβὼν εὐθὺς λίθον τινὰ τὸν ῥίπτει κατὰ πρόσωπον τοῦ κριτοῦ καὶ τὸν πληγώνει σκληρῶς. Δὸς, εἶπεν, εἰς τοῦτον ὅστις μ' ἐκτύπησεν ὅ,τι χρεωθεῖς εἰς ἐμέ ὁ ὁποῖος σὲ ἐκτύπησα. — Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρχε γέφυρά τις τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατό τις νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ δικαίωμα τῆς διόδου, καὶ ὅσοι, διὰ ν' ἀποφύγῃσι τοῦτο ἐπροσπάθουν νὰ περάσωσιν, εἴτε κολυμβῶντες, εἴτε ἄλλως πως, ἐπλήρονον τὰ διπλᾶ. Ὅτε ἤρχετο ξένος τις ἐπαίτης, ἕκαστος πολίτης τὸν εἰδὼς ἐν νόμισμα, ἐφ' οὗ ἦτον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτου, ἀλλὰ μήτε νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ ἤθελον, μήτε νὰ τὸν πωλήσωσι καὶ μίαν ζωοτροφίαν, καὶ ὅτε ἀπέθνη-

σκε τῆς πείνας, ἕκαστος ἔρχετο εἰς τὸ πτωμαῖόν του καὶ ἀνελάμβανε τὰ χρήματά του.

Καταδιωκόμενοι πανταχόθεν οἱ Ἰουδαῖοι, περιπλανώμενοι τῇδε κακεῖσε, πολλάκις καταδικαζόμενοι ὀκρίτως εἰς θάνατον, καὶ πάσχοντες μυρία ὑπὸ τὸν σκληρὸν ζυγὸν τῶν Ῥωμαίων, ἄλλην ἱκανοποίησιν δὲν ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσιν εἰρήνῃ νὰ τρέφονται μὲ τὰς ἐλπίδας μελλούσης εὐδαιμονίας. Εἰς τὰ συγγράματά των πάντοτε εὐαρεστοῦνται νὰ βυθίζωσι τοὺς ἐχθρούς των εἰς τὰ βάθυτάτα τῆς κολάσεως, καὶ νὰ ἐφευρίσκωσιν ἀπιστεύτους καταδίκασι δι' αὐτούς. Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ μέλλουσιν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον νὰ λάμπωσι μὲ λάμψιν ἀνήκουστον, καὶ ν' ἀπολαύωσιν ὅσα δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ἀγαθά. Μετὰ τὴν τελευταίαν κρίσιν μάλιστα μέλλει νὰ γίνῃ μεγαλοπρεπὲς συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἱ. θς Λεβιάθαν καὶ ὁ βοῦς Βεχεμὼθ, γιγαντώδη ὄντα καθ' ὅλην τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ ὑπερβολὴν, θέλousi προσφερθῇν εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν δώδεκα φυλῶν, καὶ ὁπισθεν τῆς καθέδρας του ἕκαστος Ἑβραῖος θέλει ἔχει ὅσα τέσσαρας χιλιάδας τετρακοσίους ἐθνικοὺς διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

“Ὅλα τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τὸ Ταλμούθ, αἰῶνας τινὰς ἐθεωρήθησαν ὡς ἄρθρα πίστεως. “ Ἄν οἱ διδάσκαλοι σὲ λέγωσιν ὅτι ἡ δεξιὰ σου χεὶρ εἶναι ἡ ἀριστερά, καὶ ἡ ἀριστερά σου ὅτι εἶναι ἡ δεξιὰ, πρέπει νὰ τὸ πιστεύσῃς.” Βεβαιοῖ εἰς ἕκ τῶν Ῥαββίνων, “ Ὁ ἴδιος Θεὸς ἀναγινώσκει τὸ Ταλμούθ καὶ ὑπακούει εἰς τὰς διατάξεις του” λέγει ὁ Ῥαββῖνος Ἰεῦδας Σχαύρας. Ἀκολουθῶν δὲ τὸν συναδελφόν του καὶ ὁ Ῥαββῖνος Μανασσῆς Ζάρφης προσθέτει ὅτι ὁ Ὑψίστος ἀφιερώνει ἐννέα ὥρας τὴν ἡμέραν εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ταλμούθ, καὶ δίδει μόνον τρεῖς εἰς τὴν τῶν Γραφῶν.